

KIESCAMPAGNE ONS ALLEN ONWAARDIG

Als Latemnaar en ‘geadopteerde’ Deurlenaar had ik zo mooi gevraagd om een propere campagne te voeren. Toch kon het opperhoofd, kasteelheer van Deurle en den berg de Spoelberch, het niet laten met modder te gooien en investeerders door het slijk te sleuren met op waterzieke grondvesten gesteunde argumenten. Je moet daarvoor 20 jaar het stamhoofd geweest zijn van twee uiteenlopende volksstammen met een eigen cultuur en bijna 70 lentes en evenveel winters tellen. Ik had nog zo aan de twee moederoversten, zusters Agnes en Freya, van het Welzijnklooster gevraagd of ze nonkel Bob onder controle hadden en ze hadden daar bevestigend op geantwoord. Geen vuiltje aan de lucht. Tot de betere pers op auditie mocht in het prachtige domein en nonkel de leugenregisters wijd en zijd met volle klank uit zijn trekzak sleurde. Karelke van Haelemeersch had muzikaal niet kunnen verbeteren wat hij verbaal uit zijn instrument sleurde en nochtans was Karelke een virtuoos muzikant en filosoof.

Als nonkel zijn intrek nam in zijn optrekje in het pittoreske Deurle heeft toch ook geen kat gesproken van voorkomen. Of die er was, ga je mij niet laten zeggen, maar op het einde van 2000 is dat heikel dossier toch in een stroomversnelling gekomen, om niet te zeggen gejaagd door een tropische wervelstorm.

In een vroeger leven bij diverse media heb ik heel wat dossiers, waar toch wel een reukje aan hing, op verzoek van de redactie met de mantel der liefde bedekt. Als vriend des huizes van een eminente bouwpromotor had ik wilde verhalen gehoord over toestanden in Hoog Latem, maar de meeste ‘vertelselkes’ kende ik al van binnen en van buiten, gezien mijn familie reeds sinds 1870 in Latem en Deurle toeft. Daarbij, de brave man kan mijn verhalen niet ondersteunen, gezien hij jammer genoeg niet meer van deze wereld is.

Laat er ons geen potje van maken. De Gentse OCMW-gronden zijn op super legale wijze aan de man gebracht en met ‘algemene, openbare kennis van voorwaarden’. Daarenboven heeft de Raad van State het bezwaar over Hoog Latem afgewezen, dus laat ons verder in vrede leven en onze zonden – als die er al zijn – gaan biechten bij pastoor Eric. In plaats van penitentie schenkt hij misschien een lekker wijntje, want de vredespijp is uit den boze: roken schaadt de gezondheid.

Nu, terwijl ik met mijn charmante *soeurs* Agnes en Freya aan het verzusteren was op Brakelkermis, zouden onverlaten de borden van Bobby Solo besmeurd hebben met bruine verf en met eieren ge-gooid hebben tegen de ruiten van Welzijnfanaten. Persoonlijk vind ik dat een verderfelijke daad, een actie een kiescampagne onwaardig. Maar dat de ‘Bobbjanen’ durven beweren dat het Proxifred-netwerk achter deze daad zit, is vunzige cafépraat. Wie heeft nu nog een paar kilos bruine verf in opslag? Alles wat beschermd is als gebouw of monument moet de groene kleuren dragen. Ik ben de door de storm geteisterde plaatsen gaan bekijken. Je moet het verdomme maar riskeren om op privaat domein te gaan om dergelijke klus uit te voeren. Eieren gooien is dan weer een attractie voor de verkiezing van de Eikonigin of de Eierboer in Kruishoutem. Wij zijn geen gemeente van na-apers. Je hoort de waanzinnigste verhalen. Naargelang de locatie heeft Sesse Sesko een waterdicht alibi, was Proxifredse zijn sjerp aan ‘t verlengen (lichte gewichtstoename) en was Bobby in Brakel aan het dansen met chique matrones. Of het nu eigen werk was – in onderaanneming - of een vuile stoot van de ‘vijand’, wie zal het bewijzen?

Lieve politieke vrienden, jullie zullen mekaar nog hard nodig hebben, dus probeer tenminste één van de parochiekerken in het midden te houden...

Veroverst Bobby Solo het Caesar's Palace van Latem aan de Leie?

DE VERKIEZINGSKERMIS NADERT, DE DRANK VLOEIT RIJKELIJK

Met enkele ‘hete’ weken voor de boeg stijgt de feeststemming maar neemt ook de verkiezingskoorts toe. Amper 4 weken voor de officiële stemmenslag voel ik de bui hangen. Het wordt een naoorlogse toestand waar de drankduivel en de spiritus menig heethoofd zal laten ontvlammen. De uitlatingen van de ex-burgemeester en zijn achterban liegen er niet om. Er wordt flink wat olie op het vuur gegoten. Het naderen van die bewuste 8 oktober laat zich nu reeds flink voelen, waar je ook komt. Hier word je als kandidaat beschimpt en elders word je de hemel in geprezen. Toch is het wachten tot de stemmen geteld zijn. Tenslotte doe je in de intimiteit van het stemhokje wat je écht wil. In ieder geval belooft het voor de sfeer. Geloof me, het wordt een verkiezingsstrijd die geschiedenis zal schrijven.

Vader, die in de eenzaamheid van zijn verzorgingsoord zit te verkommeren, zoals hij het zelf omschrijft, vervloekt het dat hij al zo oud geworden is en de esbattermenten niet van nabij zal meemaken. Een volmacht tot stemmen wil hij niet geven. Hoewel hij geen pilaarbijter is, bidt hij God dat hijzelf de bolletjes nog mag kleuren. Hij vecht het huidige kiesstelsel fel aan. In zijn tijd ging alles veel eerlijker. Voor gemeenteraadsverkiezingen zou het ‘panacheren’ opnieuw moeten ingevoerd worden, vloekt hij tussen de tanden. Iedere burger kiest zo voor mensen die hij zijn volle vertrouwen kan schenken om de gemeente te besturen. Partijgebonden kiezen voor een ‘dorpsraad’ is misdaad, zweert hij. In de dorpspolitiek moet je op bekwame figuren kiezen. Op elke lijst staan mensen die vertrouwen uitstralen en daarenboven nog integer zijn. Mensen met kloden aan hun lijf. Teveel kandidaten komen op uit eigen belang. Als raadslid moet je er steeds staan voor jouw dorpsgenoten. Zakkenvullers moeten worden verbannen. Die ‘nieuwe’ kieswet heeft het domweg verkloot. Als ik hem de lijsten toon, kettert hij nog meer. Hij kent geen kat meer in zijn eigen gemeente. Op wie moet hij in 's hemelsnaam een stem uitbrengen? Die zijn grootvader was een zwarte, een andere heeft dan weer corruptie voorvaderen gehad en nog een andere stamt uit een familie azijnzeikerds of hypocrieten, die zich verrijkt hebben op de rug van de werkmens. De sinds 1938 opgekropte agressie komt met het ouder worden meer en meer boven. Als ik zeg dat hij er best aan doet rustig op zijn kamer te blijven en beter volmacht geeft aan mij of zijn kleindochter, bliksemt hij me met zijn dwingende ogen haast de kamer uit.

Indien hij nog tot deze wereld mag horen, zal hij zelf naar het stemhokje gaan. Niet in een rolstoel, maar met zijn trouwe wandelstok, rechtop en fier. Dat hij op zijn gezegende leeftijd de bolletjes niet meer met vaste hand zal inkleuren kan hem niet deren. Hij zal het zelf doen en niemand zal hem begeleiden in dat houten hokje. De stemming is geheim en zo hoort het. Wet is wet. Hoe hij moet stemmen moet ik hem niet voorzeggen. Het zal een inspanning vergen maar hij zal de negentien bolletjes kleuren op de lijst van zijn keuze. Patriarchaal en dictatoriaal is hij altijd geweest en dus snij ik een ander onderwerp aan. De kermis. Een ander stokpaardje. In zijn glorietijd leefden de mensen naar de kermis toe, net als ze naar vakantie snakten. Verder dan Blankenberge ging het niet, maar het was vakantie. Ook al nam ‘hij’ elke avond de trein van 18 uur terug om zijn duiven te verzorgen en spoorde hij de volgende morgen met een vroege trein terug naar de kust, hij had zuivere lucht en jodium ingeademd.

Zijn geboortedorp is voor hem nochtans het paradijs op aarde gebleven. Ik denk niet dat hij één oogstkermis gemist heeft. Vandaag de dag is het iedere dag kermis en dat begrijpt de oude man niet.

Er wordt dag na dag gefeest en geschranst. 's Middags en 's avonds aperitieven, dat was toen voor de rijken der aarde. Nu wordt het geld vergooid. In vroegere tijden werd er gespaard. Eerst voor een lap grond en een hoop bakstenen, dan voor de vakantie en de kermissen. Nu verbrast men het geld dagelijks aan feesten en fuiven, meerdere hopen bakstenen en gaat men 3 tot 4 keer op reis. <Wordt er eigenlijk nog gewerkt? Wij durfden indertijd niet te lenen bij de bank, uit eerlijke schaamte. De schrik dat we plots onze schulden niet meer zouden kunnen inlossen zat er diep in. Wij wilden niet tot schande staan van de ganse buurt. Geen mens die daar nu nog voor bloost. Ik vraag me af wat ze gaan doen als ze mijn leeftijd hebben en machteloos toezien hoe hun geld opgeslokt wordt door het verzorgingstehuis. Rekenen zij nog op een deftige pensioenregeling? De mensen doen niks dan klagen en toch leven ze in een ongekende welstand.> Of hij met de verkiezingen naar huis komt? Zeker weten. Hij heeft er twee dagen voor uitgetrokken! Twee dagen in eigen huis, dat is zalig. Het landelijke, volkse leven is – naar men zegt – verknoeid, zijn vrienden rusten voor eeuwig, hij is slecht te been en toch wil hij niet als attractie rondgereden worden in een wagentje. <Hopelijk haal ik de 100>, herhaalt hij steeds. <Ik kan hier toch niet weggaan aan een Sarmaprijs van 99, niet?>

Weense muziek, Rieu, Bocelli, Pavarotti en Duitse schlagers is wat hem het meest boeit. Overdag zijn Palmke en 's avonds een jenevertje voor de spijsvertering en zo kabbelt het leven rustig verder.

Toch blijft hij benieuwd wie de verkiezingen in ‘zijn’ dorp zal winnen. Als zijn ‘partij’ het niet haalt, zal hij een slechte verliezer zijn. Hij geeft het grif toe, maar toch hoopt hij stiekem dat hij zal kunnen vieren...

NOG MIER VERTELSKES ...

Sins da Nonkel Bob zijn ambissie getuugt ee om weere de plakke te kommen zwoaien in ons durp en zijn "schuun zicht vanuit de Leiezoale" in te palmen in 't paleis, luupek niemer op mijn gemak. Pas op Bobby Solo es oltijd mijnen moet geweest, moar 'trop is teveel'-zeggedegge VDB. Nonkelke zoe moeten verstoan datter nen tijd es van kommen en goan. 'k Zoe toch nog liever èn dattee 't geis blijft afrijen in den hof van zijn kastiel, dan dattee weere den boel op stelten komt zetten in ons 'schuun' durp van Loatem. Schuune, joa 't. Un sjanse da 'Pieterke' doar nog 't ien en 't ander van den ondergang ee kunnen redden, anders un trokkes doar op gien ballen niemier wada schuune landelijke monumenten angoat. In de Loatemstroate oa Bobby al zijn ziele verkocht om un rotonde an te kunnen lei'n. 'k Weete nie woar damme zoe'n beland zijn oastte jij nog zes joar verder zoe gedaan èn.

De Deurleneerkes, die van Pieterke uuk nie kunnen kloa'en, ender op ulder kermisse uuk nogal koeken op gegeven en mee ons dingskes gerammeld. Iederien es kontent mee ons konteenerpark en zulder moen da weere in un lolle trekken. Schuun filmke van lange Pol, ek mij loaten wijsmakken, moar wacht, binnen un poar joar zullen ze kommen neuten da ons 'sturt' te kleine geworden es. Ge moet mij nie geluoven, moar ik durver dedjuu veel 'Palmkes' op verwedden dat ezuu zal zijn..Moar ge moet toch ne kier kunnen lollen, ee. Ik un waster niede, want ons 'fee' es diene zelfsten dag in 't buutse gestapt en da mostek toch nie missen, es't nie woar.

Komme pertank nog geeren ezuu ne kier noar Deurle. Veural veur ons Gonda. Soms moek ik eur ne kier oppeppen en op nen anderen kier geef ze zij mij ne kier kroaze oasek ezuu slecht te puute ben en mijn knoesels zoe breken op de geliefde Deurlese 'kinderkopkes' woar da ons nonkel ezuu fier op es. Op kaffee goan lukt nog zustekes, moar tons weere buiten kommen en noar meinen otto sukkelen es al veel moeilijker. Ofwel vallek over nen schots en schieve stien, ofwel moe 'k wigduiken veur nen passant die peist dattee midden in 't durp op d'ottostradde zit! Ze moesten al die liegyliegers wa beter kontroleeren en op den bon zetten. Mee de kiezinge es da wa moeilijk. Ge weet nuut of datte doardeure gien stemme zoet verliezen, die anders den deurslag zoe kunnen geven.

Die kiezinge. Wa goa da worden! Niemand dieter zijn fortuune durft op inzetten. Al de wigskes zijn te bewandelen, moar achter 'Bobby Stunt' in Den Standaard gelezen t'èn, krijg ek toch mijn twijfels. Oas ge in den aanval goat moede mee schirp schieten en nie mee losse fladders. Kloare wijn moet er geschonken worden. De mensen willen weten woar dan ze stoan. Mee leugens moede nie afkommen want de mieste kiezers weten beter dan de politie-

kers wa dan ze willen. Vele beloven en pinten trekteeren bringt nie veel eerde an den dijk en dienen dijk emme vrie nuudig in 'Huug Loatem'. 'k Moe zei'n damme toch un kloar en duidelijk folderke in de boatte gekree'n èn van de verenigde verkaveloars. Toch zijnder mensen die nog twijfelen. Veur mij es't kloar en duidelijk. De grondbezitters betollen en investieren. Ons kinders en achterkleinkinders zullen mee den tijd grond kunnen kuupen die betolbaar es en die niemier onder woater luupt. Da was toch wa damme wildeggen?

Mee die buussen es't uuk nogal un spel. Iest was'ter gekloag datter gien 'lijne' langst doar passeerdege en nui dassen da doet en was't nie iens nuudig, want dienen buus pakt teveel ploatste en stuurt en polluweert't gebuurte mee zijnen stinkende diesel.

Mensen, 't es overal iet. Omme nie kunnen kloa'en un zijme nie gelukkig. Mee veel toatjespap en roggebruud zullen m'er uuk nie kommen. Ge moet ui kunnen tuugen en loaten zien da ui durp nog iets veur ui betiekent, want mee al die wickendoeristen moede vrie scherrelen om un ploatske t'en op restoran of op et terras woar da iederien ui kan zien zitten en woar dan de oldtimers en de sjieke voituren al tuutend veurbij kommen om te tuu'en danze uuk in het Knokke-Zoute an de Leie kind an huis zijn.

Loat ons ne kier gelukkig zijn damme in ezuu un schuune gemiente weunen, woar damme ons thuis voelen en hiel ons leven willen blijven.

Trekkes ulder nie an en kiest den 8-sten oktober veur de die diede 't liefst èt!

Loatem, woarda de voiture nog rijdt

VERTIKAAL GEKLASSEERD

Geschokt door het onethische verhaal van economiespecialist Ruben Mooijman, vroeger bij 'De Morgen' actief, nu gewaardeerd medewerker van kwaliteitskrant 'De Standaard', schreef ik – jullie kennen ondertussen Bèrke de Kleppe' wel - een lezersbrief naar de hoofdredactie. Blijkbaar werd mijn schrijverstalent daar miskend en vernam ik via insiders dat mijn pennenvrucht stante pede de digitale vuilnisbak inging.

Ik mag stellen dat ik de artikels van Mooijman reeds jaren met plezier lees en dat ze getuigen van vakkennis. Kennis van Leiedorpen als Latem en Deurle is echter niet aan iedereen gegeven. Als je als hoofdredacteur gevraagd wordt om een van je redacteurs over het 'rijkste' dorp van Vlaanderen te laten schrijven, neem je geen econo- mist, noch minder een sportjournalist. Neen, je gaat op zoek naar een integere redacteur of correspondent die de streek én haar streken kent. Dat gebeurde dus niet. Een polemiek kwam opgang en verziekte de beloofde faire ver- kiezingsstrijd.

Beste lezer, het originele schrijven is dus niet meer, maar de kopie wil jullie toch niet onthouden:

DORSPOLITIEK: opportuniste, roddels en geld

De Standaard, de kwaliteitskrant van Vlaanderen, heeft haar Nederlandse economiespecialist Ruben Mooij- man naar het kleine Leiedorpje gestuurd om een analyse te maken van de heersende dorpspolitiek. Als Nederlan- der kon de competente econo- mist natuurlijk onmiddellijk terecht bij een man die de Nederlandse manier van won- nen, leven en denken op een gouden dienblaadje brengt, 'geretraiteerd' (om een Latemse term te gebruiken) hoog- leraar Bob Van Hooland, ex-burgemeester van Sint-Martens-Latem.

Waar je van Ruben een schitterend stuk zou verwachten over bestuurskunde, economische welstand, levensstijl en cultuur in – wat hij noemt – het rijkste dorp van Vlaanderen, werd het een hoogstaande cursus moddergooien, waarin hijzelf jammer genoeg als modderfiguur uitkomt. Jammer voor al dat verspild talent.

Het lijkt mij als journalist, Latemkenner en gemeenteraadslid duidelijk dat de brave jongen hier misbruikt werd als ghostwriter voor lijsttrekker Bob Van Hooland en aldus diens campagne (?) moest op gang trekken. Het is gevaarlijk je te laten leiden door mensen die wrok hebben tegen alles wat niet uit hun koker komt en gefrus- treerd blijven omdat ze na jaren aan het bestuur te zijn geweest, plots de duimen moeten leggen voor een nieuwe meerderheid. Die meerderheidswissel kon er al zes jaar eerder geweest zijn en Bob wist de bui hangen. Het zij zo. Als je met modder wil gooien moet je raak gooien en niet naast de kwestie praten. Zeker niet als je zelf het zinkend schip hebt verlaten met... lijken aan boord.

Als onderzoeksjournalist ga je dieper en pluis je de dossiers tot op de bodem uit of anders ga je beter voor een pulpkrant werken waar ethiek niet op de eerste plaats komt.

De klucht in De Standaard doet mij denken aan een journalistieke bijdrage die onze Vlaamse Karel Van de Woestijne op 23 oktober 1907 pende voor een Nederlandse courant. Het stukje staat in het tweede deel van het 'Verzameld Journalistiek Werk' van onze Karel en verscheen in 1986 bij het Cultureel Documentatiecentrum Gent op bladzijde 169, onder de titel 'Verkiezing op het Dorp'.

De inhoud is ongeveer dezelfde, alleen veel waardiger en subtieler. Karel was dan ook een integer journalist. Ik ga er verder niet over uitwijden, maar het loont de moeite om het op te zoeken en van een aardig stukje literaire journalistiek te genieten.

Wat 'De Voorstad Groeit' betreft, verkies ik het boek van mijn goede vriend Louis, met wie ik als broekje dikwijls in het treinstel (den boemel) naar Aalst, gegrapt heb en over vrouwelijke vormen filosofeerde. Jammer dat DS zich tot zulke labiele, zwak onderbouwde themastukken leent.

Een goede oefening zou zijn dat collega Mooijman zich zelf eens op de dossiers gooit en zijn persoonlijke versie van de aantijgingen, intriges en 'vuilpraterij' op een objectieve wijze naar zijn lezers brengt. Het zou een heel ander beeld brengen over wat Professor Van Hooland 'Het DNA van het dorp' noemt. De inwoner en de kiezer hebben recht op de waarheid, Ruben...

De jongste dichtbundel van Albert-Fernand Haelemeersch, "De Luchtbel is eindelijk geknapt", is in herdruk opnieuw verkrijgbaar in de Gentse boekhandels, bij ons Gonda in De Linde, te bestellen bij onze vrienden Lucien en Antoine van de Krantenshop Verthez of, als je met de dichter (hoe dichter hoe liever, hé meiskes) wil socializen, bij hem thuis (na afspraak op 09 282 72 53) Je kan er (als je het slim aan boord legt) misschien nog een drankje bij krijgen...